05/02/2024

Γιατί ενοχλεί η Εκκλησία; – Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ Γνώμες

«Πῶς οὖν Δαυὶδ ἐν Πνεύματι Κύριον καλεῖ αὐτὸν λέγων, εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; εἰ οὖν Δαυὶδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστι;» (Ματθ. 22, 43-45)

«Πώς τότε ο Δαβίδ, οδηγημένος από το Πνεύμα, τον ονομάζει “Κύριο”; Λέει: Ο Κύριος είπε στον Κύριό μου: κάθισε στα δεξιά μου ώσπου να υποτάξω τους εχθρούς σου κάτω απ’ τα πόδια σου. »Αν, λοιπόν, ο Δαβίδ τον ονομάζει “Κύριο”, πώς είναι απόγονός του;»

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Ενοχλεί η Εκκλησία στους καιρούς μας ιδιαιτέρως. Δεν είναι μόνο το

αντιεκκλησιαστικό πνεύμα που επικρατεί, ελθόν από τη δυτική κοσμοαντίληψη και την παρερμηνεία της, καθώς οι εδώ φιλοδυτικοί δεν έλαβαν ποτέ υπόψιν τους την κόπωση των ανθρώπων είτε από μια Εκκλησία ιδιαίτερα ελεγκτική της ζωής τους είτε από μία Εκκλησία συνήθειας και παράδοσης, που δεν ήθελε όμως να προσαρμοστεί στα δεδομένα των καιρών σε σύνολο επίπεδο, καθώς ένιωθε ότι το αθεϊστικό κίνημα απειλούσε τη θέση της στη ζωή των ανθρώπων. Είναι και η απόφαση των πολλών να οικειωθούν τον τρόπο του σύγχρονου πολιτισμού, ο οποίος στηρίζεται στο «κάνω ό,τι θέλω και ό,τι μου αρέσει», χωρίς να νοιάζεται για ηθικούς φραγμούς και αμαρτίες. Ο πλούτος και η δόξα είναι τα κλειδιά αυτής της εποχής. Η πιστότητα, για παράδειγμα, στις σχέσεις των ανθρώπων δεν είναι μείζον. Αντίθετα, οι πολλοί που παρακολουθούν το star system, ιδίως μέσα από το Διαδικτύου και τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, ιδιαιτέρως οι νεώτεροι, γνωρίζουν τα πάντα για τις απιστίες, για την ελευθεριότητα, για τα ταξίδια, για τον τρόπο ζωής των ινδαλμάτων του καιρού μας χωρίς να αισθάνονται την ανάγκη να απορρίψουν τη νοοτροπία ζωής τους.

Ενοχλεί λοιπόν η Εκκλησία, όταν έρχεται να δώσει μι διαφορετική αντίληψη για τα όσα επικρατούν και εξελίσσονται. Θεωρείται οπισθοδρομική και ξεπερασμένη. Άλλωστε, οι πολλοί δεν έχουν ιδιαίτερες πνευματικές αναζητήσεις, για να ασχολούνται με τη γνώμη της. Να την κρίνουν. Να επιχειρηματολογήσουν έναντί της. Να αμφισβητήσουν την αυθεντία της με βάση επιχειρήματα που να πηγάζουν από τη γνώση της διδασκαλίας της και να επιχειρούν να την ανατρέψουν. Όχι. Η όποια απόρριψη έρχεται είτε διά της χρήσης στερεοτύπων και προκαταλήψεων είτε διά της ειρωνείας. Οι πολλοί προσπερνούν την Εκκλησία αδιάφορα. Μόνο αν τη χρειαστούν σε δύσκολες περιστάσεις της ζωής τους, μπορεί να νοιαστούν. Δεν κρύβουν όμως την ενόχλησή τους, όταν διαπιστώνουν ότι η Εκκλησία υπάρχει. Κι αυτό είναι πραγματικά ενδιαφέρον, διότι, κατά βάθος, δεν μπορούν τόσο εύκολα, όσο θέλουν να δείχνουν, να αφήσουν τη συνείδησή τους φιμωμένη. Η Εκκλησία ξυπνά τη συνείδηση των ανθρώπων και μ’ αυτό που είναι και μ’ αυτό που παρουσιάζει.

Λίγο καιρό πριν το σωτήριο πάθος Του ο Χριστός συζητά με τη θρησκευτική ηγεσία της εποχής Του, τους Φαρισαίους, τους Σαδδουκαίους και τους νομικούς, τους ερμηνευτές δηλαδή του Μωσαϊκού νόμου. Αφού απαντήσει στα παγιδευτικά ερωτήματά τους, με επιχειρήματα ακαταμάχητα για εκείνους, θέτει ο ίδιος το ερώτημα για το τι πιστεύουν σχετικά με το πρόσωπό Του οι Φαρισαίοι, ιδίως για το αν είναι άνθρωπος μόνο. Και στην απάντησή τους ότι είναι υιός, καταγόμενος από τον βασιλιά Δαβίδ, ο Χριστός χρησιμοποιεί ψαλμικά χωρία για να τους δείξει ότι ο Δαβίδ έχει επίγνωση πως ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού. Με αυτόν τον τρόπο τους αποστομώνει, καθότι περίμεναν έναν Μεσσία άνθρωπο, για να

ελευθερώσει τους ίδιους από τους Ρωμαίους και να αποκαταστήσει την κοσμική βασιλεία τους, ενώ ο Μεσσίας ήταν ο Υιός του Θεού που γίνεται άνθρωπος για να σώσει τους ανθρώπους από τον θάνατο και να τους οδηγήσει στη βασιλεία του Θεού, που υπερβαίνει τα μέτρα του κόσμου τούτου.

Εδώ έγκειται και η αυθεντία της Εκκλησίας. Η Εκκλησία συνεχίζει το απολυτρωτικό έργο του Μεσσία Χριστού, διασώζοντας την αλήθεια του Ευαγγελίου και το ήθος του, όπως επίσης και προτείνει στον άνθρωπο την οδό της αγάπης και της ανάστασης, χωρίς όμως να τον αφήνει αιχμάλωτο των παθών του. Αυτός ο δρόμος καθιστά την Εκκλησία, εκ των πραγμάτων, ενοχλητική. Όταν η Εκκλησία μιλά και ζει την αγάπη, τότε ενοχλείται ο εγωκεντρικός άνθρωπος, ο οποίος θέλει τους άλλους στα μέτρα του, για να τους χρησιμοποιεί και να τους εξουσιάζει, ακόμη και με προσχήματα. Όταν η Εκκλησία μιλά και ζει την ανάσταση, τότε ενοχλείται ο μηδενιστής άνθρωπος, ο οποίος θέλει την ύπαρξή του να τερματίζεται με τον θάνατο και επομένως να μπορεί να δικαιολογεί τη φιληδονία του στον παρόντα χρόνο. Όταν η Εκκλησία μιλά για μετάνοια και έξοδο διά της ασκήσεως και της αρετής από την κυριαρχία των παθών, τότε ενοχλείται ο φίλαυτος άνθρωπος, ο οποίος κυβερνιέται από κάθε είδους επιθυμία ή θέλει να δικαιολογήσει την αμαρτωλότητά του, με αποτέλεσμα να του φταίει η Εκκλησία.

Όσοι είμαστε χριστιανοί στους καιρούς μας, ας μη φοβηθούμε την ενόχληση του κόσμου. Ο Χριστός πορεύτηκε στην οδό του Σταυρού, αλλά μετά ήρθε και η Ανάσταση. Ας προχωρούμε στην οδό του Σταυρού στον κόσμο αυτό, αλλά ας μη λησμονούμε ότι ο Χριστός είναι μαζί μας. Με αγάπη προς τον πεπτωκότα άνθρωπο, που συμπεριλαμβάνει κι εμάς, ας κρατήσουμε την αυθεντία της πίστης ως οδοδείκτη στους καιρούς μας και δε θα νικηθούμε.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr